

anden gruppe. Konferencen skal indledes ikke senere end 15 dage efter modtagelsen af anmodningen om konferencens afholdelse.

Ændringskonferencer skal i henhold til paragraf 3 indkaldes efter anmodning fra mindst tre deltagerstater med henblik på at tage stilling til foreslåede traktatændringer.

Paragraf 4 bestemmer, at der skal afholdes en konference om tilbagetræden, såfremt en deltagerstat meddeler sin beslutning om at ville trække sig tilbage fra Traktaten, med henblik på at tage stilling til spørgsmål vedrørende denne tilbagetræden.

Artikel XXII (ratifikation, ikrafttræden, depositar og registrering)

Artiklen indeholder et ratifikationsforbehold og bestemmer, at ratifikationsinstrumenterne skal deponeres hos den hollandske regering, der udpeges som traktatdepositar.

I paragraf 2 bestemmes det, at Traktaten skal træde i kraft 10 dage efter, at ratifikationsinstrumenterne er blevet deponeret af samtlige de i præambelen anførte deltagerstater.

Paragraf 3 fastlægger depositarens opgaver, og endelig bestemmes det i paragraf 4, at Traktaten skal registreres i FN's sekretariat.

Artikel XXIII (autentiske tekster)

Ifølge denne afsluttende artikel skal originalteksten til Traktaten, hvis engelske, franske, italienske, russiske, spanske og tyske tekster har samme gyldighed, deponeres hos depositaren.

III. Erklæringer knyttet til Traktaten

Under gennemgangen i kap. 1 af forhandlingernes forløb og resultatet af disse er omtalt tre erklæringer, der knytter sig til Traktaten som politiske forpligtelser, men som ikke er retligt bindende. Disse erklæringer er optrykt som bilag til Traktaten. Det drejer sig om erklæring om landbaserede flådefly, erklæring fra Forbundsrepublikken Tyskland om personelstyrken i de tyske væbnede styrker og erklæring fra de øvrige deltagerstater om deres personelstyrke.

IV. Erklæringer vedrørende Traktatens gennemførelse

1. Erklæringer vedrørende Traktaten art. III (tælle-regler).

Allerede ved den første informationsudveksling i forbindelse med Traktatens undertegnelse den 19. november 1990 viste det sig, at Sovjetunionen havde opgivet langt færre traktatbegrænsede konventionelle våben og konventionelt udstyr, end man på grundlag af Sovjetunionens egne tidligere oplysninger kunne have forventet. Dette skyldtes, at Sovjetunionen forud for den 19. november 1990 havde flyttet

betydelige mængder traktatbegrænset materiel til områder øst for Ural og dermed uden for traktatens anvendelsesområde. Endvidere havde man fra sovjetisk side ikke medregnet materiellet underlagt marineinfanteriet (i alt ca. 1.100 kampvogne, pansrede kampkøretøjer og artilleripjecer) og tre nyoprettede såkaldte kystforsvarsdivisioner, udrustet med i alt ca. 2.600 kampvogne, pansrede kampkøretøjer og artilleripjecer.

Disse enheder var tidligere underlagt de sovjetiske hærstyrker. Ca. 1.700 pansrede mandskabsvogne i de strategiske raketstyrker var heller ikke talt med i de sovjetiske opgivelser.

Begrundelsen for de førstnævnte udeladelser var, at Sovjetunionen ikke betragtede de pågældende våben som traktatbegrænset materiel, idet flådestyrker ifølge mandatet for CFE-forhandlingerne ikke var omfattet af forhandlingsgenstanden. Den sovjetiske argumentation for ikke at inkludere de strategiske raketstyrkers køretøjer var, at der ikke var tale om konventionelle væbnede styrker.

Efter de øvrige deltagerstaters opfattelse var den sovjetiske handlemåde med hensyn til tilbagetrækningerne af materiel bag Ural om end kritisk så dog ikke direkte traktatstridig, eftersom overførslerne fandt sted forud for Traktatens undertegnelse.

Hvad derimod angik de undtagne våben ved marineinfanteriet, kystforsvarsstyrkerne og de strategiske raketstyrker, var den sovjetiske udlægning af Traktaten efter samtlige 21 øvrige deltagerstaters opfattelse i klar modstrid med Traktatens tælleregul i artikel III. Denne fastslår, at alt traktatbegrænset materiel, således som det er defineret i artikel II, og som findes inden for anvendelsesområdet, skal være genstand for Traktatens numeriske og øvrige begrænsninger, d.v.s. tælles med under lofterne og i fornødent omfang reduceres.

Artikel III-problemet og materiellet bag Ural var i ca. seks måneder en hindring for ratifikationen af Traktaten og for videreførelsen af de fortsatte CFE I.A.-forhandlinger. Disse gik reelt i stå, medens drøftelserne af problemerne vedrørende de sovjetiske materielopgivelser førtes i den fælles konsultationsgruppe.

Efter en række forhandlinger på højeste politiske niveau, især mellem USA og Sovjetunionen, blev der i begyndelsen af juni måned 1991 opnået en amerikansk-sovjetisk forståelse om, hvorledes de udestående problemer vedrørende Traktatens gennemførelse kunne løses. De 20 øvrige deltagerstater tilsluttede sig den foreslåede løsning, som blev formaliseret på en ekstraordinær CFE-konference og et efterfølgende møde i den fælles konsultationsgruppe, som begge fandt sted den 14. juni 1991. På konferen-